

În sfîrșit liberă!

Nancy Hohman

Cînd eram adolescentă, visam să-mi întemeiez o familie și un cămin, la fel ca multe alte fete. În timpul săptămînii, eram elevă într-o școală publică, iar duminica urmam cursuri de catehism la surorile franciscane. Una dintre ele a jucat un rol hotărîtor în viața mea: cînd m-a invitat la sărbătorirea celor 25 de ani ai ei de consacrare, eram departe de a bănuși că acest eveniment, aparent fără importanță, avea să-mi decidă viitorul.

La această sărbătoare am avut convingerea că Dumnezeu îmi spunea: „Vino, urmează-Mă“. Am crezut atunci că mă chema să devin călugăriță. Ziua aceea a fost decisivă: mi-am terminat anii de liceu într-un pension religios și am început să mă pregătesc să-L servesc pe Regele cerurilor.

De la siguranță la nesiguranță

La început, convingerea că am fost chemată de Dumnezeu m-a ajutat să înving îndoielile și obstacolele cu care eram confruntată în această nouă viață. Totuși, cu timpul, ochii și inima mi s-au deschis în fața zădărniceii rugăciunilor învățate pe de rost și a diverselor ritualuri. Propriul meu păcat, ca și cel al altor călugărițe, mă tulbura, căci lumea credea despre noi că trăim în sfințenie. Ușa spre libertate se deschidea adesea, dar pe prag era scris cuvîntul „nesiguranță“. De fiecare dată cînd puteam

Pregătindu-mă de călugărie

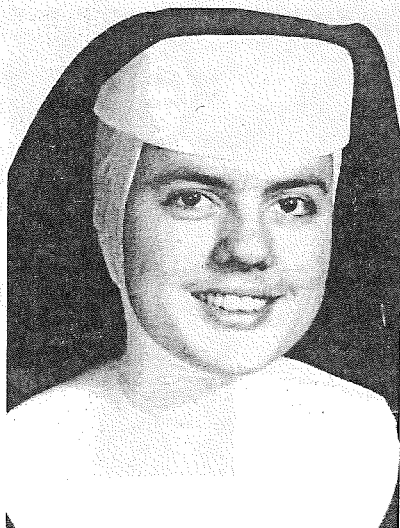
pleca și decideam în final să rămân treceam prin chinuri mari, și eram plină de înfrustare.

Odată, luasem cu adevărat decizia să plec din mănăstire, dar o soră, care era fosta conducătoare a ordinului și prietena mea, m-a întrebat dacă eram absolut sigură că aceasta era decizia corectă. În loc de răspuns am izbucnit în plîns, căci nu știam care era voia lui Dumnezeu cu privire la mine. M-am resemnat deci să rămîn, presupunînd că aceasta era voia lui Dumnezeu.

Lucrare în delta fluviului Mississippi

Pe urmă, am fost trimisă să lucrez printre săracii din delta fluviului Mississippi. În avion, înainte de aterizare, priveam ogoarele care semănau cu un mozaic. Aveam impresia că ajung în țara lui Dumnezeu. De altfel, privindu-i trăind pe locuitorii acestei regiuni, am văzut de aproape ce era credința adevărată. Am întîlnit mai ales un predicator în vîrstă de peste 90 de ani, care avea o cunoaștere prodigioasă a Scripturii; el o cunoștea pe de rost. Nu vedea mare lucru, dar Cuvîntul lui Dumnezeu era o muzică pentru inima lui și un balsam pentru sufletul său. Cea mai mare bucurie a lui era să-L laude pe Domnul pentru toate bunătățile Sale. Era fericit la gîndul întîlnirii lui cu El, în ziua cînd trebuia să plece de pe acest pămînt. Această siguranță fermă făcea ca totul din viața lui să merite a fi trăit.

Într-o zi, o femeie în vîrstă ne-a vorbit de modul în care se ruga în fiecare zi. „De fiecare dată cînd deschid ochii, la trezire, Îi mulțumesc Domnului pentru că cei patru pereți ai camerei mele nu sunt cele patru scînduri ale sicriului meu și că aceste cearsăfuri de pat nu sunt giulgiul meu. Îi mulțumesc că îmi dăruiește încă o nouă zi“, zicea ea. O asemenea credință era ceva cu totul nou pentru mine, căci în locul acestei femei, departe de a-L lăuda pe Domnul, eu I-aș fi reproșat că m-a lăsat în sărăcie. Oare unde era izvorul acela care potolea setea inimilor lor?

Eram nedumerită de siguranța altora

Cît mă privește, mă surprindeam plîngîndu-mă de timpul care era afară: ba că era prea cald, ba că ploua prea mult, ba că era rece, etc. M-am regăsit față în față cu păcatul meu, auzindu-mă zicînd că nu trebuia să mă plîng în felul acesta, pentru că totul venea de la Dumnezeu. El ne dă exact ce ne trebuie, nici mai mult, nici mai puțin, și totdeauna la momentul potrivit. El este Stăpînul vieților noastre.

Credința profundă a acestor oameni mă atrăgea. Doream să discut cu ei cu privire la aceasta. Într-o zi, înainte de masă, am recitat o rugăciune, apoi i-am întrebat ce-I spuneau ei lui Dumnezeu cînd înclinau capul înainte de a mânca. Ei mi-au răspuns că-I mulțumeau și Îl laudau pentru mîncarea care se afla în fața lor. Acest Domn, care avea grijă zi de zi de nevoile lor, era obiectul întregii lor încrederi. Deși erau adesea puși la încercare de nedreptățile și prejudecățile pe care le suportau, își găseau tăria în Cuvîntul lui Dumnezeu și promisiunile Sale. Într-adevăr, acești oameni erau săraci din punct de vedere material, dar în contactul cu ei mi-am descoperit propria mizerie spirituală.

Părăsesc mănăstirea

Mă simțeam închisă ca într-o cușcă

De-a lungul celor treisprezece sau paisprezece ani care au urmat, am luptat, recunoscînd că eram captivă în gîndurile mele, în sentimentele mele și în toată viața mea interioară. Am sfîrșit prin a înțelege că eu căutam să fac ce așteptau oamenii de la mine, dar că Dumnezeu avea un alt plan pentru viața mea.

Timpul pe care l-am petrecut la universitate mi-a arătat că existau două laturi foarte diferite ale personalității mele. Una dintre ele juca un rol, iar cealaltă voia să-și trăiască libertatea. Într-o zi, cînd

m-am întors la casa părintească, la Tiffin, în Ohio, aveam impresia că intru iarăși într-o cușcă.

Odată ce mi-am terminat studiile și mi-am obținut diploma, am pornit în căutarea unei locuințe. Atunci am început să resping ideea că o autoritate superioară decide totul în locul meu. Nu mai puteam accepta să trăiesc neîncetat supusă unui sistem de legi, nici să-mi respect jurământul de supunere. Pentru prima dată, eram conștientă de lucrul acesta.

Puțin după aceea, am spus șefilor mei că voiam să părăsesc definitiv viața religioasă. În cele din urmă, la 48 de ani, m-am reîntors în lume, la fel de lipsită de experiență și de naivă ca o adolescentă.

Dar Dumnezeu n-a încetat niciodată să mă călăuzească. De fiecare dată când făceam un pas al credinței, El îmi dădea confirmări.

În sfârșit liberă!

Când citeam Biblia sau auzeam o predică, era ca și cum Dumnezeu mi-ar fi deschis urechile spirituale ca să înțeleg ce voia să-mi spună. Pentru prima dată, Îi descopeream voia pentru viața mea. Și această descoperire nu era rodul unei cercetări laborioase. Prin simpla citire a Bibliei, descopeream planul lui Dumnezeu pentru mine. Grația Sa era cea care îmi permitea să înțeleg aceste lucruri și să răspund la mesajul Său glorios.

Nu aveam nici cea mai mică idee ce anume îmi rezerva viitorul, dar Domnul îmi avea viața în mâinile Sale. În ziua când am renunțat la siguranța mea financiară și profesională, la cunoștințele mele, la prietenii mei și la căutarea după fericire, care durase treizeci de ani, El nu m-a lăsat orfană.

Lucrul acesta s-a produs prin ceva aparent banal, dar în clipa aceea eram departe de a bănuși că avea să mi se schimbe radical cursul vieții. Am acceptat într-o zi o invitație de a face puțină natație împreună cu câteva doamne. Acolo am întâlnit-o pe Millie, soția unui pastor. Bazându-se pe Scriptură, ea mi-a explicat limpede lucrarea pe care a făcut-o Domnul în viața celor care Îi invocă numele.

Cum fusesem învățată să-mi mărturisesc păcatele, n-am fost mirată să aflu că „nu există niciun om drept, nici măcar unul“ (Romani 3:10). La fel, întrucât eram păcătoasă, meritam moartea; era ceva logic pentru mine: „Căci plata păcatului este moartea; dar darul gratuit al lui Dumnezeu e viața eternă în Iesus Cristos, Domnul nostru“ (Romani 6:23). Toată viața avusesem sub ochi imaginea lui Iesus pe cruce. Totuși, îmi trebuise mult timp ca să înțeleg adevăratul Său mesaj: Cristos plătiase pentru păcatele mele. În fiecare Vineri a Patimilor comemorasem cu fidelitate acest eveniment; dar, dintr-odată, el

devenea realitate pentru mine: „Dumnezeu Își dovedește iubirea față de noi prin faptul că, pe cînd eram încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi“ (Romani 5:8).

„Cine va invoca numele Domnului va fi salvat“, scrie în Romani 10:13. Eu încă nu înțelesesem lucrul acesta: nimeni nu-mi citise vreodată acest verset. Nu știam că cerul și viața eternă erau un cadou al lui Dumnezeu în Iesus Cristos. Era suficient să crezi, să accepți adevărul evangheliei și să-L primești pe Cristos ca Salvator. Căci „Cristos a murit pentru păcatele noastre, potrivit Scripturilor; El a fost înmormîntat și a înviat a treia zi“ (1.Corinteni 15:3-4). Ce bucurie să înțeleg în sfîrșit că nu aveam nevoie să mă pedepsesc pe mine însămi! Am plîns din abundență în timp ce îmbrățișam această libertate pe care numai Cristos o poate da.

Ziua în care m-am mutat în noua mea locuință a fost cea în care L-am primit pe Cristos ca pe Salvatorul meu. Ca un fluviu, pacea Sa mi-a inundat inima. Era începutul unei vieți noi: de acum înainte, cunoșteam libertatea pe care numai Cristos o poate oferi.

Cînd făcusem cunoscut surorilor din mica mea comunitate decizia de a părăsi mănăstirea, avusesem sentimentul unei pierderi imense. Despuiată pînă în străfundul ființei mele, mă trezisesem plîngînd în toiul nopții. Dar, de acum înainte, Domnul schimbase aceste lacrimi în ușurare, dîndu-mi siguranța că nu mai aveam motive să fac penitență pentru a încerca să-mi ispășesc greșelile și păcatele. Iesus Cristos plătise totul în locul meu.

O viață transformată

Millie Hobbins, soția pastorului, care devenise prietena mea, a fost pentru mine o mare sursă de încurajare. Cu răbdare, ea a răspuns nenumăratelor mele întrebări și m-a consiliat. Soțul ei m-a hrănit cu Cuvîntul lui Dumnezeu și m-a învățat să merg în fiecare zi la sursă și să iau ce am nevoie. În timpul acestei perioade de tranziție, am primit și ajutorul altor membri ai Bisericii Baptiste Lewis Avenue Baptist Church din Temperance, Michigan, care îl avea ca pastor. Prin toate acestea, Domnul mi-a dat tot ce aveam nevoie ca să înțeleg darul salvării și să încep să trăiesc ca și credincioasă.

Persoana care mi-a închiriat camera mobilată, Bessie, a devenit și ea prietena mea. Eram adesea foarte nervoasă și nesigură, și-mi lipsea încrederea, căci pentru prima oară în existența mea mă aflam în fața unor alegeri, chiar dacă era uneori vorba pur și simplu de a decide marca pastei de dinți pe care

s-o cumpăr! Nimeni nu-mi spunea ce să fac și cînd să fac. Bessie m-a ajutat să mă instalez în apartamentul meu; de altfel, ea mă invitase s-o însoțesc la piscina unde făcusem cunoștință cu Millie. În săptămîna următoare, cînd am aflat că mașina ei avea pană și nu putea să se ducă la biserică, i-am propus s-o duc eu într-acolo. Pe atunci eram departe de a bănuî tot ce avea să-mi aducă acea duminică.

Siguranță binecuvîntată!

În ziua aceea, prin predicare și învățătură, adevărul mi-a devenit limpede ca și cristalul. Am primit convingerea că trebuia să depun mărturie în public privind ceea ce făcuse Cristos în viața mea. Cînd Millie a trecut în seara din ajun pe la mine, ea a adus în treacăt vorba despre botez. Deși atunci nu-i dădusem atenție cu adevărat, Domnul S-a servit de aceasta ca să mă pregătească să fac încă un pas. Dorind să ascult de Cuvîntul lui Dumnezeu, m-am întors la biserică în seara aceea ca să-mi mărturisesc credința prin botezul biblic.

Astăzi, pot să spun că viața mea s-a schimbat total. Nu mai sunt chinuită de îndoieli privitoare la faptul că mă rog sau nu cum trebuie, ori dacă Dumnezeu mă aude sau nu. Prin citirea Bibliei și prin predici am învățat să mă rog cu simplitate. De altfel, nu mai sunt în necunoștință despre voia Lui pentru viața mea: știu că El îmi cere să anunț vestea bună a salvării de fiecare dată cînd e posibil. Știu de asemenea că este esențial să fiu iertată ca să am o inimă curată și să fiu călăuzită de Dumnezeu. Și ce încurajare să aflu, prin lecturi, modul în care Domnul a acționat în viața altora!

Dorința mea este să fiu ascultătoare de Dumnezeu și să cresc în credință. Știu că lucrul acesta nu este posibil decît prin grația Sa, și mă bazez pe ajutorul Său. Ce bucurie să descopăr zi de zi adevărul Cuvîntului Său și numeroasele promisiuni pe care le conține el! Îi mulțumesc din toată inima că S-a ocupat de mine cu atîta fidelitate!

Îl laud cu adevărat pe Dumnezeu pentru fidelitatea Sa față de mine